Ч. 241 Пятниця 24 жовтня (5 падолиста) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд Пльона і в ц. к. Старостивах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Двайцять і сім годин засїданя і дванайцять годин бесїди.

(Конець).

В часї тайного засїданя тревали тайні голосованя 5 годин. О 5 годинї ухвалено явність засїданя. Саля представляє оригінальний вид. Посли блїдї, невиспані, одїж опорошена і брудна, на помостї повно паперів, посли радше лежать, як сидять, в сали душно. Посол Блажовский дїстає в кульоарах астмічний атак. Стеноґрафи працюють 24 годин безперестанно, так само дневникарі.

По отвореню явного засїданя промовив п. Енджейович рго. Опозиция перешкаджає. П. Кінман стараєсь говорити на лад п. Вольфа рівночасно з п. Енджейовичем. Се не вздержує п. Енджейовича. Говорить дальше. Видячи се обструкция обкидає зневагами президию. Президию окружають посли з правицї. П. Ґурский зімлїв. Посли лївицї грозять пястуками Абрагамовичеви. Межи послами Поточком а Ґлекнером з одної, а Диком і Целером з другої сторони прийшло до вельми пристрасних суперечок. В часї бурливих сцен, станули квестори з обох сторін президиї. Опозиция домагає ся замкненя засїданя зі взгляду на умучене стеноґрафів. Стеноґрафи заявляють, що будуть дальше вести свою роботу. Пп. Дашиньскому і Кайзерови відобрала президия голос за їх зневаги президиї.

По бесїдї п. Енджейовича перериває засїдане віцепрез. на 10 мін. серед великого гамору і криків о годинї чверть на 7-му вечером.

Перерва тревала однак цїлу годину, а в часї тім відбула ся нарада комітету екзекутивного правицї в присутности ґр. Баденього, потім приступлено до переговорів з лївицею, щоби запобічи що найменше скандалам в парламентї.

Посол Люеґер, котрий по п. Енджейовичу мав прийти до голосу яко другий з порядку бесїдник contra угодової провізориї, не мав охоти промавляти серед так страшних обставин, жадав запоруки від президиї, що буде міг говорити серед супокою в палатї, чого очевидно не можна було єму запевнити з гори.

Ще до того появили ся поголоски, що бр. Хлюмецкий з порученя Цїсаря, підняв годити ся з лївицею і скілько можности наклонити єї, щоби в своїй опозициї поступала обережнїйше.

В тій цїли ще перед бесїдою п. Енджейовича, поставив п. Діпавлї внесене в справі якоїсь поправки стеноґрафічного протоколу, через що дав причину до конференциї предсїдателїв клюбів правицї, котра підчас засїданя зібрала ся і постановила, щоби промавляв п. Люеґер, а потім по виборі ґенеральних бесїдників, щоби засїдане перервати. Люеґер волїв однак промавляти допера в четвер рано. З тих усїх причин постановлено засїдане замкнути, а розправу над угодовою провізориєю покінчити допера в четвер.

Тож коли по годинній перерві о пів на 8-му вечером предсїдатель Абрагамович на ново отворив засїдане палати, а деп. Кінеман поставив на ново внесене о замкнене засїданя зі взглядів умученя стеноґрафів і служби, осьвідчив віцепрезидент, що приступить і без внесеня до замкненя засїданя. На се повстає невдоволене серед молодочехів. Зривають ся обурені, затискають пястуки в напрямі президиї і роблять закиди предсїдателеви клюбу др. Енґльови, кричать: „Зганбилисьмо ся! По що того всего!“

Віцепрезидент відповідає ще на питане п. Штайнберґа що до причин уступленя Катрайна. Був я в дуже близьких зносинах з Катрайном, і мушу осьвідчити — говорив віцепрезидент — що так він мене, як я єго, уважав все другом. Пригадуете собі панове всї, що в часї весняної сесиї захорував Катрайн. Справдїшна причина тої хороби загально знана, журба і клопіт о те, що в тій палатї з теперішним реґуляміном не можна нїчого перевести. Сли знова ходить о близші поясненя, то здає ся менї, що Катрайн їх на певно подасть, коли кількох єго товаришів попросить о те. Одно можу тільки сьміло сказати, а то се, що о внесеню п. Яворского Катрайн цїлковито нїчого не знав.

Тодї коли Катрайн зложив предсїдательство, внесене то не було ще зредаґоване.

Внесеня: П Данелякo о поступованю концепіста старости з Хшанова, п. Маєвского.

Слїдуюче засїдане назначено на четвер 4 падолиста о 11 рано. На порядку дневнім: внесенє Функого о поставлене мінїстрів в стан обжалованя за розпорядженя язикові і внесенє Ґроса о обжалованє цїлого мінїстерства з причини розпорядженя в справі премій цукрових. По перерві по мисли внесеня Яворского з середи наступить засїдане вечірне над провізориєю угодовою. Опозиция не спротивила ся повисшому дневному порядкови.

Конець засїданя о $^3/_4$ на 8 вечером.

Так скінчило ся засїдане, котре тревало 25 годин, а дочисляючи ранїшне четвергове, то 31 годин. Було проте найдовшим із всїх дотеперішних не тільки в парламентї австрийскім, але і в парламентах инших держав. Лиш

4)

ЗАЯЦЬ.

(Оповідане з російского. — Е. П. Гославского).

(Дальше).

До дому було вісїм верстов. Ніч стояла тиха, ясна і морозна. Передрогший, з пушистою, вкритою інеєм шерстю коник біг що сил. Копаницї скріпіли і що хвилї бігли в затоку. Терентий Захарович примістившись боком на скупій підстїлцї, закрив ся з головою в свій напів витертий кожушок і ледве придержуючи поводи глядїв крізь патли ковнїра на сияючі над ним зьвізди. Они, тихі і далекі здавалось сьвітили якось дивно торжественно і спокійно.

Він дивив ся, дивив на них і все більше і більше переймав ся їх благодатним впливом. Єго зболїла душа починала віддихати. Стали напливати і мрії. І нараз погадав він, що й справдї всьо то якось уладить ся і він стане дириґентом. Співаю собі, гадав він, співом заливаюсь. А довкола мене хор: як жайворонки дзвенять дисканти, як дзвони гудять баси. А я стою і лиш руками помахую. А відтак заспіваєм що небудь такого тихого, торжественного, в родї „Хвалите імя Господне“.

І ось немов би з дна єго душі підняли ся і все яснїйше і яснїйше стали роздавати ся плавні, гармонїчні звуки. Єму збирало ся на плач.

— І чи то всьо так буде? — думав він, здригуючи від часу до часу і обтулюючись сильнїйше в свою кожушину.

Приїхавши домів, Терентий Захарович розбудив сторожа, віддав єму коня і засьвітивши лямпку вийшов осторожно до своєї комнатки. Там підійшовши до ліжка, на котрім спала обернена до стїни і прикрита колдрою Степанида Єґорівна, він тихо опустив ся на колїна осторожно вийняв з під ліжка великий деревляний ящик і так само осторожно став перебирати ріжні річи, які там були. Виймив брудну, звинену в клубок дитинячу сорочину, пару зношених черевиків, великий з відбитим ухом чайник, якусь подерту книжку і вкінци маленьку, обклеєну червоним папером гармонїку.

Вийнявши єї він скоро пометав назад всьо що був виймив і замкнувши ящик засунув єго знов під ліжко. Відтак взявши гармонїку і лямпку, він вийшов і пішов до кляси. Там запер за собою двері і сївши в сам кут на лавку, став пробовати гармонїку. Порвані боки гармонїки засопіли, свиснули, захрипіли і вкінци застогнали тихо і болєстно.

— Подерли, урвителї — жалїбно сказав він і продовжав вже в мисли: — Впрочім можна поправити; ось тут латку наклеїти, а ось тут на склеєсь. Він відложив гармонїку, виймив з кишенї позичений у Деснициня камертон і ударивши ним о колїно став прислухувати ся. Єго брови підняли ся і чоло зморщило ся. Витріщені очи перестали мигати. Губа отворила ся і почала викручувати ся в сторону камертона.

— Ля—я—тихо і хрипким голосом заспівав Терентий Захарович.

Відтак знов стукнув камертоном і знов заспівав: ля, соль, до.

Попробовавши так кілька разів, він голосно витягаючи свою основну ноту, почав натискати то одну, то другу клявішу шукаючи серед вириваючих ся з них звуків подібного з своїм голосом. Але гармонїка немилосердно рипіла.

— Ах, чорт тебе бери — ганьбив Терентий Захарович і ударяючи знов камертоном, аби найти вірний голос, продовжав вправляти ся в співі

Була глубока ніч. Розбуджена плачем своєї найменшої дитини, Степанида Єґорівна припіднялa ся на постели, привичною рукою найшла стоячу коло ліжка колиску і почала єї розколисувати. Дитина скоро успокоїла ся. Степанида Єґорівна стала знов укладати ся, коли нараз скинула з себе колдру і витягнула шию.

За стїни роздавали ся якісь дивні, непонятні звуки.

— Терентий! — закликала Степлнада Єґорівна і посмотрила рукою по постели.

— Сі, ля, соль — доносило ся безнастанно з кляси.

— Чи не запив ся він з горя — подумала Степанида Єґорівна і всунувши ноги в

в Анґлії лучило ся за обструкциї Парнеля одно довше, котре тревало без перестанку нараз 32 годин.

Новинки.

Львів дня 4-го падолиста 1897.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс концепіста Намістництва Ад. Пясецкого з Горлиць до Домбрової, а концептового практиканта ц. к. Намістництва Йос. Збишевского з Домбрової до Горлиць. — Львівский ц. к. висший суд краєвий переніс судових канцелїстів: Вас. Білецкого з Дрогобича до Стрия, Леоп. Макаревича з Николаєва до Львова, Людв. Вроньского з Яворова до Балигороду, Мих. Скульского з Рожнїтова до Сянока, Войт. Студиньского з Журавна до Добромиля, Ів. Калиновского з Лиманової до Львова, Каз. Пашковского з Мединич до Ярослава, Ів. Войцика з Камінки до Бродів, Андр. Рубиновского з Підгаєць до Щирця, Мих. Теслюка з Сокаля до Городка, Кар. Блягу з Косова до Перемишля, Людв. Слотарского з Бучача до Львова, Ів. Горняткевича з Лїська до Самбора, Петра Короля з Луки до Щирця, Фр. Шаллера з Бурштина до Перемишля, Евст. Тіля з Рави до Станиславова, Алекс. Вольфа з Николаєва до Станиславова, Герм. Талера з Заболотова до Коломиї, Дан. Гексля з Жовкви до Становець, Ром. Мриглодовича з Калуша до Бродів, Мих. Бубу з Рави до Сянока, Леоп. Земля з Козової до Товмача, Дан. Гошовского з Мостів до Куликова, Володисл. Бревку з Бирчи до Нижанкович, Апол. Анджейовского з Городка до Винник, Вільг. Несельтуха з Фриштака до Винник, Йос. Бабого з Рожнїтова до Перемишля, Раф. Каратницкого з Надвірної до Станиславова, Ант. Ямроза з Микулинець до Тернополя, Петра Костюка з Белза до Самбора, Берля Бібрінґа з Кут до Заставної, Мар. Кавецкого з Олеська до Бучача, Ігн. Яновского з Рудок до Самбора, Валер. Райхенберґа з Нового села до Лїська, Мих. Слюсарчука з Обертина до Яворова, Нафт. Райзера з Лютовиск до Підволочиск, Ів. Версайку з Бурштина до Рудок, Мат. Сінчака з Любачева до Підгаєць, Азр. Айбля з Бережан до Тернополя, Стеф. Піцика з Бережан до Перемишля.

— **П. Мінїстер заграничних справ** ґр. Аґенор Голуховский приїхав вчера рано о годинї 8-ій з Гусятина до Львова, а відтак блискавичним поїздом удав ся безпосередно в дальшу дорогу до Відня.

— **О. Зенон Кирилович,** експонований сотрудник в Медусї коло Галича, іменований катихитом шкіл народних в Коломиї.

— **Іспити письменні** (клявзурові) і устні для кандидатів на учителїв середних шкіл розпічнуть ся в львівскій ц. к. комісиї іспитовій дня 2-го ґрудня с. р.

— **З перемиской епархії.** Презенту одержали оо.: Филемон Кисїльовский на Крампну дек. дукляньского і Іван Дуркот на Рихвалд дек. біцкого. — Канонїчну інституцию дістали о.: Савин Кмицикевич на Боберку дек. затварницкого і Бронислав Ґоцкий на Острів дек. ярославского. — За відательства дістали оо.: Діонисий Гичко в Днїстрику дубовім дек. жукотиньского, Михаіл Кузьмак в Ільнику дек. височаньского, Іван Фекула в Крецові дек. лїського і Юрий Вербицкий в Малковичах дек. перемиско-загородского. — Містодеканом для деканата белского іменований о. Кирил Сілецкий парох в Жужели. — Принято в канонїчну звязь о. Йосифа Тиховича, пресвитера епархії станиславівскої, і надано єму сотрудництво при пароху в Соколї дек. мостиского. — Намістництво продовжило дотацию 300 зр. з релїґійного фонду на дальші два рока для сотрудника в Стенятинї дек. сокальского.

— **На засїданю видїлу Наукового Товариства ім. Шевченка** з дня 22-го жовтня с. р. полагоджено слїдуючі справи: 1. Принято протокол з попередного засїданя до відомости. 2. Принято до відомости Найвисшу подяку від Єго Величества Цїсаря за зложені Товариством желаня в день Найвисших уродин. 3. Принято до відомости жертви, що вплинули від попередного засїданя на резервовий академічний фонд (в тім: від професора львівского унїверситету Л. Ридиґера 250 зр., від К. Паньківского 50 зр., инші жертви з України). Фонд з тим має 1880 зр. 62 кр. 4. Принято до відомости справоздане з переговорів з товариством „Просьвіта“ що-до отвореня читальнї. Ухвалено переговори дальше вести. 5. Удїлено стипендиї по 100 зр.: академикови Ілїядору Стрийскому і доктора́ндови М. Кордубі. 6. Принято до відомости випущені з друкарнї виданя Товариства і ухвалено виплатити авторскі ремунерациї. 7. Принято 5 нових членів. 8. Полагоджено инші дрібнїйші справи.

— **В справі обікражи церкви сьв. Петра і Павла у Львові** доносить завідатель о. Григ. Пршляк, що украдено лише коралї невеликої вартости. Готівки, впрочім дуже малої, не міг злодїй украсти, бо она замкнена в церковній касї вертгаймівскій.

— **Товариство „Академічна Громада“** устроює при ласкавій співучасти „Клюбу Русинок“ в суботу дня 6-го с. м. в комнатах „Рускої Бесїди“ вечерок з танцями. Стрій вечерковий. Вступ від особи 50 кр. Початок о годинї 8-ій вечером. Окремих запросин не висилає ся.

— **Огнї.** В Турцї під Коломиєю згорів фільварок, власність п. Бретлєра. Огонь вибух в двірскій стайни і ширив ся так скоро, що о ратунку не було й гадки, длятого в стайнях згоріло 170 волів і 30 коров. Конї, що стояли з стайни подальше від огню, уратовано. Шкода була обезпечена.

— **Замерз кінь за 30.000 зр.** Мінїстерство рільництва купило від князя Аверсперґа оґера „Турула“ за 30.000 зр. для стадника в Радівцях. Того коня вислало мінїстерство зелїзницею звичайним ваґоном, призначеним для худоби. Кінь був не лише дорогий, але і делїкатний, не привичний до такої довгої та невигідної дороги та до холоду. У Львові на стациї в холоднім возї простояв Турул вісім годин, захорував з зимна і згинув.

— **Нещастна пригода.** Стефан Сеник, візник у п. Невядомского за рогачкою Личаківскою у Львові віз дня 2-го падолиста камінє. Недалеко костела сьв. Антонія зсунув ся зі свого сидженя і упав поміж конї під віз, так, що колеса перейшли єму черес обі ноги і сильно єго покалїчили. Нещастного віддано до шпиталю.

— **Утїк з вязницї** Юрко Паньків, засуджений вироком тернопільского суду з дня 26-го червня 1896 за крадїж на $1\frac{1}{2}$ року тяжкої вязницї. У вязници сидів у Львові і вийшовши на роботу дня 2-го с. м. при ул. сьв. Николая скористав з темного вечера (було то о 7-ій годинї) і щез. Паньків, римо-кат. віроісповіданя, родом з Дзвиняча, в залїщицкім повітї, жонатий, отець двоїх дїтий, має 41 лїт, середного росту, сильної будови тїла, потяглого лиця, має мірне чоло, чорне волосє і брови, бурі очи, мірні уста, здорові зуби, говорить по руски і по польски. Взяв з собою зимове арештантске одїнє.

— **Скарб в торнїстрі.** Підчас севастопольскої війни вкрадено 70.000 рублїв з державного транспорту. Підозрілі два вояки признали ся до крадежи, однак не хотїли сказати, де гроші сховали. Їх засуджено на тяжкі роботи. Один з них помер в копальнях, а другого зачислили до переселенців на Сибіри, де він жив і оженив ся. Умираючи, розповів тайну про 70.000 рублїв свому синови, але той за цїле житє не мав нагоди піти скарб відкопати і знов розповів тайну свому си-

---

патинки пішла до кляси, окутуючись по дорозї хусткою.

Терентий Захарович занятий своєю роботою не чув скрипу дверий. Він сидів все на тім самім місци і закинувши голову, витягав з усїх сил якусь високу ноту.

Терентий! — закричала Степанида Єборівна.

Гармонїка висунула ся з єго рук.

— А що? — скрикнув він поглядаючи зі страхом на стоячу в дверех білу стать.

— Чи ти одурів? — Степанида Єґорівна почала підходити.

— Ах, як ти мене настрашила! — промовив Терентий Захарович зміненим голосом.

— Та що ти: пяний чи що?

— Що говориш, Стешенко!

— То щож тут робиш?

— Як що? Ти хиба забула?

— Що я забула?

— А о ранїшнім.

— Ну?

— Я ось і розпочав. Заки других учити, треба самому займити ся.... Ось я й взяв ся за науку.... Бачиш, камертон, я ось стукну, а там.... Присядь-но, я тобі зараз....

— Ще чого не стало. Тут хоч тараканів морозити.

— Сюда, голубонько, сюда.

І Терентий Захарович розкинув на лавцї полу свого кожушка.

— На кожушочок....

Але Степанида Єгорівна не дала заманити ся кожушочком. Ще раз висваривши єго, она велїла єму іти спати і пішла сердито грюкнувши дверми.

Терентий Захарович поскробав ся в голову, позїхнув, покрутив головою, але взяв ся знов до своєї роботи.

Солодко спало ся Терентиєви Захаровичеви. Чудний сон єму снив ся: немов сидить він, Терентий Захарович, в своїй комнатцї; лише та комнатка якась дуже дивна. І всьо немов би в ній на своїм місци, а все таки она цїлком инша. На вікнах білі занавіси з червоними підпонами. Ті занавіси якось колишуть ся, тихо тихенько і з за них вливає ся до комнати такий чудесний запах, як би де близько розцвитала черемха. І сидить він, Терентий Захарович, з цїлою своєю родиною за столом і попиває чайок. І самовар якось так вичищений, що просто так як на сонце тяжко на него глядїти, а обрус на столї як снїг білий, а береги у него вишиті синим і червоним шовком в решітки, а поверх решіток самі цьвіти. А чай смачний, пресмачний і пють они єго ще й з конфітурами. А тими конфітурами обмазані лиця усїх дїтий. А ті личка такі якісь кругленькі і румяні як яблочка. А Стешенька виглядає як раз так само, як тодї, коли була судженою, а навіть ще лїпше: щось так як то рисують на образках в журналах мод: біленька, пухленька, губки як малинки, очка як зірки. Страх як добре дивити ся. І сидить він, Терентий Захарович, усьміхає ся, а жінка і дїточки глядять на него і також усьміхають ся.

І нараз входить в комнату пан інспектор, входить, схиляє голову і також усьміхає ся. А Терентий Захарович дивить ся на него і гадає, якже то менї видавало ся, що у пана інспектора великі вуси, а ось їх не видко. Але інспектор сїдає на лавочку і нараз починає крутити свій вус, і той вус починає рости ширше, ширше, довше і довше і ось вже нїчого не видко від того величезного вуса — цїла комната немов би хворостом завалена. І от вже знов ясно. Але тепер немов би лїс довкола, дерева всї дуже великі, по більшій части ясенї, що закривають небо своїми зеленими гилями. А в прогалинах їх по травцї мигають сонїчні стрілки. І ось немов знов пан ревізор, лише вже на корові верхом їде і вусами як таракан поморгує. А маленький Сашко наполохав ся, влїз під ліжко і плаче.... ах, як плаче!... А інспектор сьміє ся і каже: що ти, дурнику, таж я тобі і братям привів коровицю. А Стешенька каже: спасибі, я давно вже хотїла мати коровку для дїтий, і починає танцювати, а так легко, легко немов би лїтала муха. І нараз кричить він на цїле горло: перестань же верещати, ти крикуне. Ах, ти! — і він бє косматим вусом інспектора малу дитину.... А дитина кричить все голоснїйше і вкінци так, що небо зачинає темнїти.... Темнїє, темнїє, темнїє.... Страшно душно.... Боже мій, Боже мій, Боже, Боже, Боже

— Та вставай же ти, лежне! — кричить пискливо Степанида Єґорівна і вириває подушку зпід голови спячого мужа, від чого він на секунду летить в якусь пропасть, але відтак схапує ся і отвирає очи. Просто перед ним з подушкою в руцї, стоїть Степанида Єґорівна она в помятій, старій одежи, кафтан застегнений лиш на один верхний ґузик, в єї зубах гребень. На столї шипить зелений самовар. Під одним з дитинячих ліжок лежить на спинї Сашко і судорожно викидає ногами до гори; він закусив зубами полу своєї одежини, здержує видимо всїми силами плач, але все таки плаче голосно з болю. Тутже коло него і орудиє кари — довгий, видертий з мітли березовий прут. Борода Терентия Захаровича починає

нови, кравецкому челядникови. Той пішов над Волгу і став шукати скарбу коло села Лучки, о сім верстов від Сарепги. Шукав гроший сам, але не міг найти. Рад-не-рад пішов до астраханьского губернатора, розповів ему все і дістав дозвіл шукати за грішми при помочи людий. Гроші справді найшли ся, в земли в торністрі лежало 70.000 рублів золотом.

— **Велику несподіванку** донесли льондоньскі ґазети. Старий маляр Карло Вільсон малював фасаду високого дому і через неосторожність впав з руштованя, так що коли его підняли, він був цілком омлілий і без чутя. По дорозі до шпиталю він прийшов до себе і не хотів на жаден спосіб піддати ся оглядинам лікаря. Коли-ж его до того присилували, він попросив лікаря о розмову в чотири очи і ему таке розповів: „Я не хотів, щоби відкрили хто я; але тепер мушу заявити, що я женщина“. З дальшої розмови показало ся таке: Катерина Комбс родила ся 1834 р., а 1856 р. вийшла замуж за одного маляря. Однак супруже жите склало ся нещасливо, чоловік забрав вкінци гроші і дорогоцінности тай втік до Австралії. Жінці лишило ся лише робітницке убране свого чоловіка. Сей дав її нагоду вивчити ся малярства і вскорі она стала знаменитим малярем і заробляла більше як звичайно женщини зарабляють. Сорок літ знали Катерину Комбс під іменем Карля Вільсона і она задумує і дальше працювати під тим іменем.

— **Про убийство міщанина Івана Крижановского в Бучачи** пише один наочний сьвідок тої сумної пригоди: В неділю 24 м. м. около 7 години вечером, коли почали люди сходити ся до руско-народного театру, стрітив я, сходячи з гори, двох мужчин ідучих з долини від церкви сьв. Покрови. Я йшов серединою дороги, они-ж оба по-при мур церковний. Крижановский був очевидно вже ранений, бо мою увагу звернув дзюркіт (як показало ся дзюркіт крови). То діяло ся в середині міста, але темно було мов у розі; осьвітленя не було хоч би найменшого. Один з ідучих почав завертати ся, а дзюркіт крови взмагав ся. Я минув обох, аж нараз чую стукіт — то повалив ся один з товаришів. Я заціхавлений пристанув і бачу: Упавший підняв ся з землі і каже до тамтого: „Біжи, заклич шваґра, але борзо най іде!“ Товариш відійшов, а той, добуваючи послідних сил, щоби добічи до поблизького шинку, знов повалив ся. Весь той час стояв я як німий, бо поведенє Крижановского було дуже дивне, при его спокою і резиґнациї годі було зорієнтувати ся, що властиво стало ся. Почали надходити люди, сьвітили сірники, пізнавали чоловіка, але ніхто не брав ся ратувати. Був тут і жандарм, але ходив коло раненого, мов-би не мав ніякого тут діла, аж вкінци, на інтервенцию катихита О. Войціховского, рушив ся по фіякра і при помочи людий взяв нещастного із землі. Часу уплило доволі, а поміч була потрібна скора.

— **Доля галицких еміґрантів в Бразилії.** Минувшої неділї переїзджав через Львів, вертаючи з Бразилії, Гаврило Підкова з жінкою і дитиною до Хмелівки в теребовельскім повіті. Опускаючи свою громаду на весну с. р. а по трох місяцях побуту в Бразилії вертав домів коштом уряду і громади приналежности, позбавлений всяких фондів і стративши одну дитину за морем. Підкова оповідав о нечуванім визиску через італїйских аґентів, котрі під позором видатків на кошти подорожи допускали ся формального здирства, користаючи особливо з їх незнаня при зміві австрийских гроший на бразилїйскі. Аґент, що віз їх до Бразилії, поводив ся там з ними як з невільниками, так що лиш інтервенциї австрийского консуля в Ріо де Жанейро можуть завдячити висвободженє. Ані клїмат, ані тамошні відносини не сприяють оселеню еміґрантів. Богато з них паде жертвою диких племен, замешкуючих ліси. Убийчі хороби навідують їх дуже часто, а до плянтациї кави не можуть бути ужиті, бо не знають коло того обходити ся. Разом з Підковою вернуло понад 20 родин, котрі однак задержали власти у Відни, щоби знали перевести слідство в справі визиску аґентами еміґрацийними. На основі їх слїдства буде виточений процес, котрий вкоротить може надужитя аґентів. Громади, до котрих ті родини належать, будуть мусїли в части понести кошти дорогої подорожи із за моря до краю, бо всї вернули без яких небудь грошевих засобів. Часть коштів має понести правительство.

— **Помер** у Львові Вінкентий Чіршніц, професор і почестний директор артистичного відділу львівскої промислової школи.

Господарство, промисл і торговля.

Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщу: З днем 15 жовтня с. р. отворено для при..одного ужитку перестанок „Величка-віднога“ лежачий на західнім кінци стациї Бежанів шляху Краків-Львів. В тім перестанку не буде ся видавати білетів анї принимати пакунків, а зладжена почекальня служить тілько до ужитку пересїдаючої Публики. На тім перестанку будуть задержувати ся по одній мінутї тілько ті поїзди особові шляху Краків-Львів, котрі мають полученє з поїздами особовими шляху Бежанів-Величка. В теперішнім розкладі їзди суть поїзди ч. 11, 15 і 18.

Дня 15 жовтня с. р. отворено перестанок Найдорф на шляху Відень-Еґер також для перевозу посилок поспішних.

З днем 1 падолиста с. р. отворено для руху особового і пакункового перестанок „Рацовіц“ лежачий поміж стацией Тшебельовіц і перестанком Дідичі на шляху зелїзниці льокальної Будвіц-Яиніц.

Телеґрами.

Відень 4 падолиста. Цїсар приймав вчера на авдиенциї президента міністрів гр. Баденього і довго з ним конферував.

Петербург 4 падолиста. Призначене до Абісинії посольство під проводом Власова відплило вже з Одеси.

Париж 4 падолиста. Як Times доносить з Парижа, утворив ся в обох палатах француского парляменту клюб послів, котрі постави ли собі за задачу боронити прав францускпх на спірних териториях африканьских і не допустити до непорозуміня між Францию а Анґлією. Той клюб предкладає на мирового судию в справах спірних австрийского Цїсаря.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

трясти ся; він сильно тре долонями свої злипаючі ся, болючі в ту хвилю очи і дивить ся, дивить ся — і все немов би не розуміє, що то: дійсність перед ним, чи все це сон?

— Стеша, ти за що его била?... Бога в тобі нема!... промовляє він вкінци тремтячим голосом.

— Що? — накидає ся на него в тій хвили жена — нема Бога?... В тобі, в тобі нема, в тобі его нема, уроде!... Всї ви однакі.... Татунцеві діти.... Виховала, викормила на свою голову гадюки. — Але еї гнївний голос починає скоро змягчати ся слезами, лайка переходить в нарікання і спомини.

— Як у нас дома було спокійно, тишина, можна сказати благодать Божа, а ось вийшла за голопятника і в менї вже не стало Бога — виводить розжалоблена похлипуючи.

Терентий Захарович одїв ся і вибіг до сїний.

Ледве відповів на привіти школярів, яких там стрітив, він скоро закотив рукави і став умивати ся під висячою в кутї глиняною умивальнию. Зимна як лід вода затрясла ним цілим. Тремтячи цілим тїлом вернув ся він в свою душну комнатку і обтираючись рушником поглянув на сидячу до него плечима жінку, відтак під ліжко, де вже дитини не було, відтак знов на жінку і затрясшись цїлий, підбіг до неї. І справді Сашко був вже на колїнах у матери. Она притискає его біловолосу головку до своєї груди і обсипає поцїлуями его заплакане личко.

— Стешенко, друже мій! — скрикнув Терентий Захарович, простягаючи руки до жінки. — Люба!... Сашунцю — любі голубчики мої... Боже!

— Ну, ну, лиши вже — тихо відповіла Степанида Еґорівна, не глядячи на него і гласкаючи дальше дитину.

— Боже! — повторив Терентий Захарович.

— Люба.... отже ти любиш їх, любиш. Чогож ти его била? Атже то дитинка, як ангел. — Він прикляк коло дитини і пестив еї.

Хлопчик подав ся до него, але мати ще сильнїйше притиснула его. На руку Терентия Захаровича капнула слеза.

— Стешенько — знов заговорив він тремтячим, уриваним голосом, поглянувши в лице женине плач, не треба.... нїчого.... перейде, всьо перейде.... Сашунцю, ти не гнїваєш ся на маму.... Не гнївай ся — она добра, она лиш часом так....

Степанида Еґорівна передала ему сина і вставши відвернула ся.... Еї плечі затрясли ся.

— Я з розуму зійшла — промовила — сказила ся. Ти ось зробив докір, що я Бога забула. І справді забула. Як яка вовчиця зробилась я зла.

— Ні, нї — перебив еї муж — не так, не так. Чекай я тобі всьо поясню. Лише не плач.... Сашунцю ось тобі кусник цукру, на, їдж, лиш іди, іди до кляси, або де....

Дїлвак взяв ласощ і вибіг з комнати.

Терентий Захарович посадив жінку на крісло і обіймаючи еї, говорив: — Ти не забула Бога, а ось в чім річ.... Теперво ва женщина, всьо береш до серця живо.... Ну, а тут ті вічні клопоти, смутки.... Ось і накипає, накипає.... І нараз то вчерашнє — ти не видержала. Ну, дитину скривдила, то, правда, не добре... бо сама знаєш.... Та що діяти? Не ладно, нї, а винити тебе навіть не можна — вже таке житє!

І вставши він заходив по комнаті.

(Дальше буде.)

ІНСЕРАТИ.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оріґінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.